II

(Προπαρασκευαστικές πράξεις)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γνωμοδότηση για την πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου για τα συστήματα αποζημίωσης επενδυτών([1])

(94/C 127/01)

Στις 13 Δεκεμβρίου 1993, και σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 198 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, το Συμβούλιο αποφάσισε να ζητήσει τη γνωμοδότηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για την παραπάνω πρόταση.

Το τμήμα βιομηχανίας, εμπορίου, βιοτεχνίας και υπηρεσιών, στο οποίο ανατέθηκε η προετοιμασία των σχετικών εργασιών της ΟΚΕ, υιοθέτησε τη γνωμοδότησή του στις 5 Ιανουαρίου 1994, με βάση εισηγητική έκθεση του κ. R. Pelletier.

Κατά την 312η σύνοδο ολομέλειας (συνεδρίαση της 26ης Ιανουαρίου 1994), η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή υιοθέτησε ομόφωνα την ακόλουθη γνωμοδότηση.

Στις 10 Μαΐου 1993, το Συμβούλιο υιοθέτησε με την οδηγία 93/22/ΕΟΚ σχετικά με τις επενδυτικές υπηρεσίες στον τομέα των κινητών αξιών.

Την ημερομηνία αυτή, το Συμβούλιο έλαβε υπόψη την πρόθεση της Επιτροπής να υποβάλει προτάσεις σχετικά με την εναρμόνιση των συστημάτων αποζημίωσης όσον αφορά τις εργασίες των επιχειρήσεων επενδύσεων, το αργότερο στις 31 Ιουλίου 1993. Η παρούσα πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου είναι η πρόταση που η Επιτροπή είχε ανακοινώσει κατά την υιοθέτηση της οδηγίας για τις επενδυτικές υπηρεσίες.

1. Εισαγωγή

1.1. Οι πτωχεύσεις επιχειρήσεων δεν παρουσιάζουν τίποτα το εξαιρετικό στις οικονομίες της αγοράς. Ωστόσο, στον τομέα των επιχειρήσεων επενδύσεων παρουσιάζουν ιδιάζοντα προβλήματα επειδή οι επιχειρήσεις αυτές, ως φορείς παροχής επενδυτικών υπηρεσιών, έχουν την υποχρέωση να επιστρέφουν τα χρηματοπιστωτικά μέσα τα οποία οι επενδυτές τους έχουν εμπιστευθεί.

Ένα υγιές χρηματοπιστωτικό σύστημα προϋποθέτει ότι τα νοικοκυριά, ως πελάτες των επιχειρήσεων επενδύσεων, απολαμβάνουν προστασίας από πιθανές ζημίες, κατά τρόπο κοινωνικά δίκαιο και οικονομικά λογικό.

1.2. Επιπλέον, είναι προς το συμφέρον των επιχειρήσεων επενδύσεων να τυγχάνουν οι επενδυτές κατάλληλης προστασίας και να είναι ενημερωμένοι για τις λεπτομέρειες της προστασίας αυτής.

Πράγματι, οι ζημίες που υφίστανται οι επενδυτές, σε περίπτωση αφερεγγυότητας της εταιρείας επενδύσεων, επηρεάζουν την κοινή γνώμη. Συνεπώς, η δυσπιστία μπορεί να επεκταθεί σε ολόκληρο το χρηματοπιστωτικό τομέα ενός κράτους μέλους.

1.3. Επομένως, είναι κατανοητό ότι οι αρχές εποπτείας και οι ίδιες επιχειρήσεις επενδύσεων επιθυμούν να ληφθούν μέτρα για τη διασφάλιση της προστασίας των επενδυτών.

Για το λόγο αυτό, η Επιτροπή προτείνει μία σχετική οδηγία. Λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι μία εταιρεία επενδύσεων, ακόμη και αν υπόκειται σε μια ιδιαίτερα αυστηρή ρύθμιση και σε σοβαρούς ελέγχους εποπτείας, μπορεί να αντιμετωπίσει οικονομικά προβλήματα, πόσο μάλλον που ο ανταγωνισμός θα είναι αυξημένος στην εσωτερική αγορά, λόγω της ανάπτυξης των επενδυτικών υπηρεσιών.

1.4. Η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή εκτιμά την ποιότητα των εργασιών της Επιτροπής και το εύρος των προπαρασκευαστικών εργασιών της στον τομέα αυτό. Αποδίδει μεγάλη σημασία στις εκτιμήσεις και προτίθεται, με την παρούσα γνωμοδότηση, να συμβάλει εποικοδομητικά με τρόπο που να λαμβάνει υπόψη τις συστάσεις και τις ανησυχίες των οικονομικών και κοινωνικών οργανώσεων. Ωστόσο, επειδή δεν υπάρχει καμία συγκριτική μελέτη των διάφορων νομικών συστημάτων στον τομέα του διεθνούς ιδιωτικού δικαίου που ισχύει όσον αφορά τις πτωχεύσεις, η ΟΚΕ πρέπει να είναι ιδιαίτερα επιφυλακτική όσον αφορά τις ακριβείς λεπτομέρειες εφαρμογής της οδηγίας αυτής.

([1]) ΕΕ αριθ. C 321 της 27. 11. 1993, σ. 15.

Σύμφωνα με τη λογική του ενιαίου ελέγχου που ασκείται από τις αρμόδιες αρχές της χώρας καταγωγής, φαίνεται επιθυμητή η υιοθέτηση της αρχής του ενιαίου και της καθολικότητας της πτώχευσης. Αυτό σημαίνει ότι μία μόνο πτώχευση κηρύσσεται από το αρμόδιο δικαστήριο όπου εδρεύει η επιχείρηση και ότι τα αποτελέσματα της πτώχευσης αυτής ισχύουν σε όλα τα κράτη μέλη.

2. **Περιεχόμενο της οδηγίας**

2.1. *Αντικείμενο της οδηγίας*

Η πρόταση της οδηγίας έχει ως στόχο να επιβληθεί σε όλα τα κράτη μέλη η υποχρέωση να διαθέτουν ένα (ή περισσότερα) σύστημα (τα) αποζημίωσης επενδυτών, στα οποία να συμμετέχουν όλες οι εταιρείες επενδύσεων που έχουν λάβει την ενιαία άδεια λειτουργίας που προβλέπεται στην οδηγία για τις «επενδυτικές υπηρεσίες».

Το σύστημα αυτό πρέπει να καλύπτει τα κεφάλαια ή τα μέσα που διαθέτει η επιχείρηση επενδύσεων σε σχέση με τις επενδυτικές της δραστηριότητες και τα οποία, σε περίπτωση αδυναμίας της επιχείρησης να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της, δεν μπορούν να επιστραφούν στον επενδυτή.

2.2. *Πεδίο αναφοράς της οδηγίας*

Ενεχόμενες επιχειρήσεις

Οι επιχειρήσεις επενδύσεων οι οποίες διαθέτουν την ενιαία άδεια λειτουργίας που προβλέπεται από την οδηγία «επενδυτικές υπηρεσίες». Στις επιχειρήσεις αυτές συγκαταλέγονται τα πιστωτικά ιδρύματα που έχουν άδεια για την παροχή επενδυτικών υπηρεσιών κατά την έννοια του τμήματος Α του παραρτήματος της οδηγίας «επενδυτικές υπηρεσίες».

Τα μέσα που αποτελούν το αντικείμενο αποζημίωσης

Τα κεφάλαια και τα μέσα που απαριθμούνται στο τμήμα Β του παραρτήματος της οδηγίας «επενδυτικές υπηρεσίες», και τα οποία έχει στην κατοχή της, τα διαχειρίζεται, ή τα διαπραγματεύεται, η επιχείρηση για λογαριασμό του πελάτη στα πλαίσια επενδυτικών εργασιών.

Επενδυτές

Κάθε άτομο που έχει αναθέσει κεφάλαια ή μέσα σε μία επιχείρηση επενδύσεων, στο πλαίσιο επενδυτικών εργασιών. Ωστόσο, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέψουν ότι ορισμένες κατηγορίες δεν καλύπτονται από το σύστημα ή ότι καλύπτονται σε μικρότερο βαθμό.

Ποσό της αποζημίωσης

Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε το σύστημα να προβλέπει κάλυψη όχι κατώτερη των 20 000 Ecu ανά επενδυτή για τις απαιτήσεις.

3. **Γενικές παρατηρήσεις**

3.1. *Ελάχιστη εναρμόνιση του συστήματος αποζημίωσης*

Η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή κρίνει ότι, μετά τη δημιουργία ενός συστήματος ελάχιστης αποζημίωσης των καταθέσεων σε μετρητά([1]), η υιοθέτηση ενός συστήματος αποζημίωσης επενδυτών είναι επίσης απαραίτητη, αλλά είναι θέμα το οποίο τίθεται κατά πολύ διαφορετικό τρόπο για τους ακόλουθους βασικούς λόγους:

— οι επενδυτές σε κινητές αξίες και χρηματοπιστωτικά μέσα είναι, εξ ορισμού, καλύτερα ενημερωμένοι από τους καταθέτες σε μετρητά,

— από την άλλη πλευρά, η οδηγία σχετικά με τις επενδυτικές υπηρεσίες περιλαμβάνει διαφορετικές διατάξεις, βάσει των οποίων η πτώχευση μιας επιχείρησης επενδύσεων δεν έχει καμία αρνητική επίπτωση για τους επενδυτές.

Πρώτον, οι επιχειρήσεις επενδύσεων πρέπει να μεριμνούν για την προστασία των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας των επενδυτών σε τίτλους σε περίπτωση αφερεγγυότητας της επιχείρησης (για παράδειγμα, από λογιστική άποψη, οι τίτλοι πρέπει να διαχωρίζονται αυστηρά από τον ισολογισμό της επιχείρησης) και δεν μπορούν να χρησιμοποιούν, για ίδιο λογαριασμό, τους τίτλους των επενδυτών. Συνεπώς, επειδή οι τίτλοι αποτελούν πάντα ιδιοκτησία του επενδυτή, η απαίτησή του δεν συμπεριλαμβάνεται στο σύνολο των απαιτήσεων των άλλων δανειστών, ώστε να μπορεί ο επενδυτής να επανακτήσει τους τίτλους του χωρίς καμία δυσκολία.

Δεύτερον, οι επιχειρήσεις επενδύσεων (εκτός από τα πιστωτικά ιδρύματα) υπόκεινται στην απαγόρευση χρησιμοποίησης, για ίδιο λογαριασμό, των κεφαλαίων που τους αναθέτουν οι επενδυτές. Επομένως, και τα κεφάλαια αυτά διαχωρίζονται από τα κεφάλαια της επιχείρησης επενδύσεων και μπορούν, κατά συνέπεια, να ανακτηθούν εάν η επιχείρηση αυτή δεν έχει ακόμα εκτελέσει την εντολή.

Ωστόσο, η ύπαρξη των κανόνων αυτών δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να μην μπορεί η επιχείρηση επενδύσεων να τηρήσει τους κανόνες αυτούς ή να αποτελέσει θύμα απάτης ή αμέλειας με αποτέλεσμα την πώληση ή την απώλεια των εν λόγω τίτλων.

Πάντως, σε περίπτωση απάτης ή υπεξαίρεσης, υπάρχει κίνδυνος, οι απαιτήσεις των επενδυτών να συγχωνευθούν με το σύνολο των απαιτήσεων των άλλων δανειστών. Συνεπώς, οι επενδυτές κινδυνεύουν να απωλέσουν τις επενδύσεις τους εάν τα στοιχεία του ενεργητικού είναι ανεπαρκή, οπότε θα πρέπει να περιμένουν να ολοκληρωθεί η διάλυση της επιχείρησης.

Συνεπώς, μπορεί να γίνει δεκτό ένα ειδικό σύστημα αποζημίωσης.

Ωστόσο, είναι σκόπιμο να ληφθούν υπόψη τα εν λόγω στοιχεία για τον καθορισμό του ποσού της αποζημίωσης που θα υιοθετηθεί στην οδηγία αυτή.

3.2. *Δυνατότητα για ένα σύστημα αποζημίωσης που να καλύπτει τις καταθέσεις σε μετρητά και τις καταθέσεις σε τίτλους*

Για να αποφευχθεί η στρέβλωση του ανταγωνισμού ανάλογα με τα καταστατικά που υιοθετούν οι επιχειρήσεις επενδύσεων, είτε πρόκειται για πιστωτικά ιδρύματα είτε όχι, η Οικονομική

([1]) ΕΕ αριθ. C 332 της 16. 12. 1992, σ. 13.

και Κοινωνική Επιτροπή θεωρεί επιθυμητό να μπορεί το ίδιο σύστημα αποζημίωσης να καλύπτει τόσο τα μετρητά όσο και τα μέσα της χρηματαγοράς, και να εφαρμοσθεί γενικά το ίδιο επίπεδο ελάχιστης αποζημίωσης, δηλ. 15 000 Ecu για ορισμένα κράτη μέλη και 20 000 για άλλα για την κάλυψη και των δύο κινδύνων (μετρητά και τίτλοι).

3.3. *Συνοχή μεταξύ της οδηγίας «εγγύηση καταθέσεων» και της οδηγίας «συστήματα αποζημίωσης επενδυτών»*

Για λόγους αποτελεσματικότητας και διαχείρισης των εγγυητικών κεφαλαίων, είναι απαραίτητη η πλήρης συνοχή μεταξύ των δύο κειμένων.

4. **Ειδικές παρατηρήσεις**

Η ΟΚΕ επιθυμεί να επιστήσει την προσοχή της Επιτροπής σε διάφορα σημεία που χρειάζονται διευκρίνηση ή τροποποίηση.

4.1. *Άρθρο 1, παράγραφος 3*

Τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να εξαιρούν πολυσύνθετα μέσα, όπως τα προθεσμιακά χρηματοπιστωτικά μέσα, οι προαιρέσεις (options), τα προθεσμιακά συμβόλαια επιτοκίου, οι συμβάσεις ανταλλαγής με αντικείμενο το επιτόκιο ... Τα μέσα αυτά απευθύνονται σε μία ενημερωμένη πελατεία και το ονομαστικό τους ποσό είναι κατά πολύ μεγαλύτερο από το ποσό της προβλεπόμενης αποζημίωσης. Εξάλλου, η διαχείριση της αποζημίωσης των μέσων αυτών αποδεικνύεται ιδιαίτερα επαχθής και υπάρχει κίνδυνος να αυξήσει τις προθεσμίες αποζημίωσης.

Οι επιχειρήσεις θα είναι προφανώς υποχρεωμένες να ενημερώνουν σαφώς τους επενδυτές όταν τα μέσα αυτά δεν καλύπτονται από το σύστημα αποζημίωσης.

4.2. *Άρθρο 2, παράγραφος 2, εδάφιο 1*

Η ΟΚΕ επιθυμεί να απαλειφθεί η έννοια που εισάγεται στην οδηγία και σύμφωνα με την οποία το σύστημα καλύπτει τους επενδυτές όταν η επιχείρηση ενδέχεται να περιέλθει σε αδυναμία εκπλήρωσης των υποχρεώσεών της.

Συνεπώς, μία αρχή ελέγχου ενδέχεται να προβεί σε πρόωρη αποζημίωση, φοβούμενη μήπως επικριθεί για την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα του ελέγχου της.

Θα ήταν επιθυμητό να χρησιμοποιηθεί η έννοια της μη διαθέσιμης κατάθεσης, όπως αυτή αναφέρεται στο άρθρο (γ) της κοινής θέσης του Συμβουλίου για την πρόταση οδηγίας σχετικά με τα συστήματα εγγύησης καταθέσεων, και να μελετηθεί ενδεχόμενη επέκτασή της στους τίτλους.

Άρθρο 2, παράγραφος 2, εδάφιο 2

Στο εδάφιο αυτό αναφέρεται: «Την επιστροφή των χρημάτων που ανήκουν στους επενδυτές και κατέχει για λογαριασμό τους η επιχείρηση καταθέσεων για την άσκηση επενδυτικών εργασιών ....». Αυτό σημαίνει ότι η επιστροφή των καταθέσεων πραγματοποιείται μόνον για όσους αναμένουν τη διάθεση ή την εξόφλησή τους. Η παράγραφος αυτή εξαιρεί σαφώς τις επιστρεπτέες καταθέσεις όψεως που μία εταιρεία επενδύσεων, αντίθετα προς το καταστατικό της και κατά παράβαση του μονοπωλίου των πιστωτικών ιδρυμάτων, πιθανόν να χρησιμοποιήσει για ίδιο λογαριασμό ώστε να εκτελέσει πιστωτικές πράξεις ή τραπεζικές εργασίες γενικότερα.

Η σύνταξη της δεύτερης και της τρίτης περίπτωσης της παραγράφου 2, του άρθρου 2, θα πρέπει να τροποποιηθεί.

Όσον αφορά τα δύο «μέσα»:

— είτε υπάρχουν σε είδος, οπότε ο επενδυτής έχει πάντα στην κατοχή του τα μέσα αυτά, μπορεί να τα διεκδικήσει και πρέπει να έχει το δικαίωμα να επιτύχει την επιστροφή τους (βλ. την αιτιολογία, σελ. 4). Η επιστροφή των μέσων αυτών στον κάτοχό τους δεν επιβαρύνει το σύστημα αποζημίωσης,

— είτε τα μέσα των επενδυτών έχουν αποτελέσει αντικείμενο υπεξαίρεσης οπότε η επιστροφή είναι αδύνατη. Ο επενδυτής έχει απαίτηση να λάβει αποζημίωση. Εάν, όπως αυτό είναι πολύ πιθανό σε μία τέτοια περίπτωση, η αξία των στοιχείων του ενεργητικού της επιχείρησης είναι κατώτερη του ποσού των απαιτήσεων των επενδυτών, το σύστημα αποζημίωσης των επενδυτών θα παρέμβει (βλ. στην αιτιολογική έκθεση, σελ. 5).

Εν πάση περιπτώσει, το σύστημα αποζημίωσης θα πρέπει να επιστρέψει τις απαιτήσεις, είτε αυτές προέρχονται από μη επιστραφέντα κεφάλαια είτε από αντισταθμιστικές έντοκες αποζημιώσεις για μη επίδειξη των μέσων.

Η παρατήρηση αυτή είναι σημαντική για την εκτίμηση της εφαρμογής του συστήματος στα πιστωτικά ιδρύματα.

Η αποζημίωση είναι ένα είδος ασφάλειας. Είναι ανεξάρτητη από κάθε διαδικασία, είτε πρόκειται για πολιτική αγωγή εκκαθάρισης είτε για ποινική αγωγή κατά των ατόμων που κατηγορούνται για υπεξαίρεση ή άλλες παραβάσεις (βλ. σχετικά στην αιτιολογική έκθεση σ. 11, τρίτο εδάφιο).

Όσον αφορά τον υπολογισμό του ποσού της απαίτησης (άρθρο 2, παράγραφος 4), πρέπει να υπολογισθεί η αξία του ποσού αυτού κατά την ημερομηνία λήψης της απόφασης που αναφέρεται στην παράγραφο 2, του άρθρου 2, και όχι από τη στιγμή κατά την οποία ανακύπτει η υποχρέωση εξόφλησης ή επιστροφής των μέσων. Πράγματι, επειδή τα κεφάλαια και τα μέσα αυτά είναι γενικά «όψεως», από τη στιγμή της κατάθεσης υπάρχει υποχρέωση εξόφλησης των κεφαλαίων ή επιστροφής των μέσων.

4.3. *Άρθρο 2, παράγραφος 3*

Καμμία οφειλή όσον αφορά κεφάλαια που ανήκουν σε επενδυτές, ή τα οποία κατέχει η επιχείρηση για την άσκηση επενδυτικών εργασιών, δεν δημιουργεί δικαίωμα αποζημίωσης, ούτε βάσει του συστήματος εγγυήσεων, ούτε βάσει του συστήματος αποζημίωσης επενδυτών.

Δεδομένου ότι είναι δύσκολο να γίνει διάκριση μεταξύ κανονικών τραπεζικών καταθέσεων και των κεφαλαίων που προορίζονται για την αγορά κινητών αξιών ή που προέρχονται από την πώλησή τους, είναι πράγματι απαραίτητο να έχουν τα κράτη μέλη το δικαίωμα να αποφασίζουν τα ίδια κατά πόσο οι απαιτήσεις αυτές εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας για την «αποζημίωση των επενδυτών», ή στα πλαίσια της οδηγίας για την «εγγύηση των καταθέσεων».

Ωστόσο, θα πρέπει να διευκρινισθεί ότι ένα πιστωτικό ίδρυμα ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της οδηγίας αυτής είτε εάν προσχωρήσει σε ένα σύστημα αποζημίωσης είτε εάν επεκτείνει την εγγύηση των πιστώσεων στην προστασία των επενδυτών.

4.4. *Άρθρο 2, παράγραφος 4*

Η υποχρέωση εξόφλησης των κεφαλαίων ή επιστροφής των μέσων που ανήκουν στον επενδυτή δημιουργείται νόμιμα από τη στιγμή κατά την οποία πραγματοποιείται η επένδυση. Για το λόγο αυτό, τα μέσα που η επιχείρηση επενδύσεων δεν είναι σε θέση να επιστρέψει, θα πρέπει να υπολογίζονται αποκλειστικά και μόνο κατά την «ημερομηνία λήψης της απόφασης που αναφέρεται στην παράγραφο 2» της οδηγίας και όχι, όπως άλλωστε προτείνεται, «τη χρονική στιγμή κατά την οποία ανακύπτει η υποχρέωση εξόφλησης ή επιστροφής των μέσων».

Η τελευταία φράση να απαλειφθεί.

4.5. *Άρθρο 3, παράγραφος 1*

Για να υπάρχει συνοχή της πρότασης αυτής οδηγίας και της πρότασης οδηγίας για τα συστήματα εγγύησης των καταθέσεων, τα κράτη μέλη που κατά τη στιγμή της έγκρισης της οδηγίας δεν καλύπτουν τις επενδύσεις μέχρι του ποσού των 20 000 Ecu θα πρέπει να μπορούν να περιορίζουν την κάλυψη σε 15 000 Ecu κατά τη διάρκεια μιας μεταβατικής περιόδου.

Η οδηγία πρέπει να προβλέπει τη δυνατότητα καθορισμού ορίων στο σύστημα αποζημίωσης, ώστε οι δαπάνες του συστήματος αυτού να μην θέτουν σε κίνδυνο τη φερεγγυότητα των ιδρυμάτων που συμμετέχουν σε αυτό ή τη σταθερότητα του όλου χρηματοπιστωτικού τομέα. Προς το σκοπό αυτό, είναι απαραίτητο να εμπνευσθεί η οδηγία, δίνοντάς της μια δεσμευτική νομική αξία, από το πνεύμα μιας διάταξης της 23ης αιτιολογικής σκέψης της κοινής θέσης του Συμβουλίου για την πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου, σχετικά με τα συστήματα εγγύησης των καταθέσεων, που ορίζει ότι το βάρος της χρηματοδότησης των συστημάτων αυτών δεν πρέπει, ωστόσο, να θέτει σε κίνδυνο τη σταθερότητα του τραπεζικού συστήματος του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

Η ΟΚΕ προτείνει να προστεθεί μία νέα παράγραφος στο άρθρο 3 που να εξαιρεί της καλύψεως τους επενδυτές που προβαίνουν σε ψευδείς δηλώσεις με σκοπό την εκμετάλλευση των συστημάτων αποζημίωσης επενδυτών. Θα αποκλείονται, επίσης, τα άτομα που προβαίνουν σε πράξεις δόλου που αφορούν συγκεκριμένα το σύστημα αποζημίωσης ή τους νόμους και κανονισμούς οι οποίο ισχύουν για τις επιχειρήσεις επενδύσεων ή διέπουν τις σχέσεις των επιχειρήσεων επενδύσεων και των πελατών τους.

4.6. *Άρθρο 4, παράγραφος 1*

Η παράγραφος αυτή θα πρέπει να προβλέπει, επίσης, ότι το επίπεδο προστασίας, που παρέχεται από το σύστημα της χώρας καταγωγής στους καταθέτες των υποκαταστημάτων επιχειρήσεων επενδύσεων που είναι εγκατεστημένες στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, δεν μπορεί να υπερβαίνει το επίπεδο που προσφέρεται στο εν λόγω κράτος μέλος.

Η αρχή αυτή υπάρχει στην πρόταση οδηγίας για την εγγύηση των καταθέσεων.

4.7. *Άρθρο 4, παράγραφος 2*

Το άρθρο αυτό δεν πρέπει να περιορίζεται σε αντικειμενικούς όρους, αλλά θα πρέπει, επίσης, να μην εισάγει διακρίσεις. Θα ήταν χρήσιμο να προβλεφθεί ένα παράρτημα 2, όπως αναφέρεται στην κοινή θέση του Συμβουλίου για την πρόταση οδηγίας σχετικά με τα συστήματα εγγύησης των καταθέσεων, όπου να διατυπώνονται οι κατευθυντήριες αρχές που διέπουν τους όρους προσχώρησης σε ένα σύστημα της χώρας υποδοχής με στόχο την επίτευξη συμπληρωματικής κάλυψης.

4.8. *Άρθρο 5, παράγραφος 2*

Η συμφωνία των αρμόδιων αρχών δεν φαίνεται απαραίτητη στην περίπτωση αυτή.

4.9. *Άρθρο 5, παράγραφος 3*

Σε περίπτωση που μία επιχείρηση επενδύσεων εξαιρείται ενός συστήματος, η κάλυψη των κεφαλαίων ή των μέσων που ανήκουν στους επενδυτές θα διατηρείται κατά τους 12 μήνες που ακολουθούν την ημερομηνία εξαίρεσης. Η ΟΚΕ κρίνει ότι θα έπρεπε να αναφέρεται ότι μόνο οι επενδυτές που έχουν πραγματοποιήσει επενδυτικές εργασίες με την επιχείρηση επενδύσεων πριν από την ημερομηνία εξαίρεσης, θα έχουν δικαίωμα αποζημίωσης. Από την ημερομηνία εξαίρεσης, οι επενδυτές θα πρέπει να πληροφορούνται ότι δεν θα καλύπτονται πλέον από το σύστημα.

Επιπλέον, σε περίπτωση που μία επιχείρηση επενδύσεων περιέλθει σε αδυναμία να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της έναντι ενός επενδυτή κατά τη διάρκεια της εν λόγω δωδεκάμηνης περιόδου, το ισχύον κείμενο δεν αναφέρει σαφώς κατά πόσο η αξία των μέσων του επενδυτή θα υπολογισθεί βάσει της αγοραίας αξίας τους κατά την ημερομηνία δημιουργίας της απαίτησης, όπως προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, ή κατά την ημερομηνία εξαίρεσης της επιχείρησης επενδύσεων από το σύστημα. Η ΟΚΕ εκφράζει την επιθυμία να διασαφηνισθεί το κείμενο στο σημείο αυτό.

4.10. *Άρθρο 6, παράγραφος 1*

Το κείμενο αναφέρεται στο «νόμισμα», ενώ η πρόταση οδηγίας σχετικά με τα συστήματα εγγύησης των καταθέσεων επιτρέπει την εξαίρεση των καταθέσεων σε νόμισμα διαφορετικό από εκείνο του κράτους μέλους και το Ecu (παράρτημα I, αριθ. 13). Είναι επιθυμητό να μπορούν τα κράτη μέλη να εξαιρούν τους τίτλους που εκδίδονται σε άλλο νόμισμα από εκείνο των κρατών μελών και το Ecu.

4.11. *Άρθρο 7, παράγραφος 1*

Η Επιτροπή τονίζει, στα σχόλια του άρθρου 7, ότι είναι δύσκολο να προβλεφθεί ένα ακριβές χρονοδιάγραμμα για την καταβολή των αποζημιώσεων στους επενδυτές. Συνεπώς, το άρθρο περιορίζεται στην αναφορά ότι απαίτηση του επενδυτή πρέπει να διακανονίζεται ταχέως — μέσα σε τρεις μήνες από τη χρονική στιγμή κατά την οποία διαπιστώθηκε η αδυναμία της επιχείρησης να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της — εφόσον έχει διαπιστωθεί δεόντως το βάσιμο της απαίτησης και το ύψος αυτής.

Η ΟΚΕ είναι, ωστόσο, της γνώμης ότι η προθεσμία αυτή υπάρχει κίνδυνος να είναι ανεπαρκής για την εξόφληση της απαίτησης ενός επενδυτή. Πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χρόνος που απαιτείται για τον καθορισμό της αξίας των μέσων από τα οποία προκύπτει η απαίτηση. Η ΟΚΕ κρίνει ότι η προθεσμία αυτή πρέπει να αυξηθεί σε 6 μήνες. Επίσης, μία συμπληρωματική διάταξη θα πρέπει να δίδει στις αρμόδιες αρχές τη δυνατότητα να παρατείνουν περαιτέρω την προθεσμία, όταν χρειάζεται.

4.12. *Άρθρο 7, παράγραφος 2, εδάφιο 2*

Είναι κατανοητό να μην είναι δυνατό να στερείται ένας επενδυτής του δικαιώματος κάλυψης εάν, λόγω της απουσίας του για οποιοδήποτε άλλο βάσιμο λόγο, δεν μπορούσε να υποβάλει τις απαιτήσεις του εντός προθεσμίας 6 μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία η επιχείρηση επενδύσεων δεν είχε τη δυνατότητα να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της. Ωστόσο, θα πρέπει να καθορισθεί μια ανώτατη προθεσμία εντός της οποίας ένας επενδυτής θα μπορεί να υποβάλει την απαίτησή του. Η ΟΚΕ κρίνει ότι θα ήταν σκόπιμο να καθορισθεί μια ανώτατη περίοδος 12 μηνών. Στο άρθρο 7, πρέπει να προστεθεί παράγραφος σύμφωνα με την οποία το σύστημα αποζημίωσης θα μπορούσε να αναστείλει την πληρωμή μιας απαίτησης που υπέβαλε ο επενδυτής, όταν έναντί του εκκρεμεί προσφυγή στα δικαστήρια για παράπτωμα που έχει άμεση ή έμμεση σχέση με τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 1 της οδηγίας 91/3081/ΕΟΚ, μέχρι την έκδοση δικαστικής αποφάσεως.

4.13. *Άρθρο 8, παράγραφος 1*

Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι οι διευθύνοντες της επιχείρησης επενδύσεων πρέπει να παρέχουν στους επενδυτές με τους οποίους συναλλάσσονται, ή ενδέχεται να συναλλαγούν, πληροφορίες σχετικά με το οικείο σύστημα αποζημίωσης των επενδυτών. Η ευθύνη αυτή θα πρέπει να εναπόκειται στην επιχείρηση επενδύσεων ως οντότητα. Συνεπώς, ο όρος «διευθύνοντες» θα πρέπει να απαλειφθεί και το άρθρο να τροποποιηθεί βάσει της αλλαγής αυτής.

4.14. *Παράρτημα I — Πρόσθετο σημείο 15*

Τα κράτη μέλη μπορούν να εξαιρέσουν τα μέσα που εκδίδονται σε νομίσματα διαφορετικά από εκείνα των κρατών μελών και το Ecu.

4.15. *Παράρτημα I — Πρόσθετα σημεία 16 και 17*

Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέψουν ότι ορισμένες κατηγορίες επενδυτών δεν καλύπτονται από το σύστημα καθόλου ή σε μικρότερο βαθμό. Η οδηγία αυτή έχει ως στόχο την προστασία των μικρών επενδυτών από την πτώχευση μιας επιχείρησης. Η ΟΚΕ θεωρεί ότι ούτε οι επαγγελματίες επενδυτές, ούτε οι επιχειρήσεις, πρέπει να καλύπτονται υποχρεωτικά από την οδηγία αυτή. Η εξαίρεση αυτή θα μπορούσε να προβλεφθεί με την προσθήκη δύο σημείων στο παράρτημα I.

Σημείο 16 — «Άλλοι επαγγελματίες επενδυτές»

Σημείο 17 — «Νομικά πρόσωπα».

Τα κράτη μέλη θα έχουν, συνεπώς, τη δυνατότητα να αποκλείουν επενδυτές που μπορούν να ενταχθούν στην κατηγορία των επαγγελματιών επενδυτών, όπως και επιχειρήσεις με νομική προσωπικότητα.

Βρυξέλλες, 26 Ιανουαρίου 1994.

Η Πρόεδρος της

Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής

Susanne TIEMANN